

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu **D., a. s. „v konkurze“**, so sídlom: U., IČO: X., pr. zast. advokátom JUDr. I. P., so sídlom: L. **o návrhu úpadcu na zrušenie konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní**, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 27K/203/2002, na odvolanie úpadcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2011, č. k. 27K/203/2002-8213, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2011, č. k. 27K/203/2002-8213 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 22. marca 2011, č. k. 27K/203/2002-8213 zamietol návrh úpadcu na zrušenie konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“).

Krajský súd poukázal na vyššie citované ustanovenie a uviedol, že predpokladom pre vyhlásenie konkurzu je existencia viacerých veriteľov, úpadok vo forme platobnej neschopnosti alebo predĺženia a existencia majetku potrebného na úhradu trov konania. V prípade, ak súd zistí, že nie sú dané podmienky na vedenie konkurzu, súd konkurz zruší, a to aj bez návrhu podľa § 44 ods. 1 písm. a/ ZKV.

Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že konkurzné konanie na majetok úpadcu **D., a. s. „v konkurze“**, B., je v štádiu, kedy bola schválená konečná správa a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správkyni konkurznej podstaty uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. septembra 2008 a 1. októbra 2008, sp. zn. 27K/203/2002 a je vydané

právoplatné rozvrhové uznesenie zo 16. apríla 2009. Správkyňa konkurznej podstaty na základe rozvrhového uznesenia vyplatila sumy určené rozvrhom väčšine konkurzných veriteľov a prebiehajú konania o zložení finančných prostriedkov do úschovy na príslušných okresných súdoch. Súd uviedol, že po úplnom splnení rozvrhového uznesenia, súd konkurz podľa § 44 ods. 1 písm. b/ ZKV, uznesením zruší. Po tom, ako sa súd zaoberal návrhom úpadcu na zrušenie konkurzu, zistil, že zákonom predpokladané podmienky pre vydanie takéhoto rozhodnutia nie sú splnené a rovnako nezistil, že tu nie sú predpoklady pre konkurz. Pre úplnosť súd dodal, že súd môže uznesením zrušiť konkurz, v ktorom nedošlo k potvrdeniu núteného vyrovnanja aj na návrh úpadcu, ak všetci konkurzní veritelia vyjadrili svoj nesúhlas na listine s úradne overeným podpisom a ak s tým súhlasil správca. V prejednávanej veci však uvedený prípad nenastal.

Úpadca proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd jeho výrok zrušil, resp. vyslovil, že konkurzné konanie bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z 20. februára 2003, sp. zn. 3 Obo 27/2003, právoplatne zrušené. Z uvedeného dôvodu existovala prekážka „res iudicata“, ktorá bránila Krajskému súdu v Banskej Bystrici v konkurze ďalej pokračovať. V dôvodoch odvolania poukázal na ust. § 154 ods. 1 Obchodného zákonníka a skutočnosť, že akciová spoločnosť je kapitálová spoločnosť, za ktorú koná štatutárny orgán – spravidla troj až päťčlenné predstavenstvo. Rovnako poukázal na osobu Ing. F. M., ktorý dňa 28. júla 2000 ako predseda predstavenstva spoločnosti D., a. s. prihlásil menovanú spoločnosť do verejnej súťaže vypísanej vládou Slovenskej republiky, na privatizáciu štátneho 10 %-ného podielu v S. S., a. s. V rozpore s ústavnými zásadami však spoločnosť do verejnej súťaže pripustená nebola, z dôvodu ktorého odvolateľ dňa 1. februára 2002 podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na preskúmanie zákonnosti postupu jednak štátu a jednak Ministerstva financií Slovenskej republiky. Najvyšší súd, postupujúc podľa § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), podanej žalobe rozsudkom z 31. júla 2002, sp. zn. 6 SŽ 19/02, právoplatným 9. septembra 2002, vyhovel, napadnuté rozhodnutia vo veci verejnej súťaže zrušil v celom rozsahu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Odvolateľ ďalej poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 10C 18/2002, predmetom ktorého má byť žaloba o náhradu škody vo výške 265 302 293,-- eur, o ktorej sa podľa tvrdenia odvolateľa vôbec nekoná. Obsahom ďalšej časti odvolania sú tvrdenia odvolateľa o nepretržitej diskriminácii spoločnosti D., a. s. „v konkurze“, trvajúcej viac ako deväť rokov, o rozsiahlej negatívnej mediálnej kampani vedenej voči menovanej spoločnosti, ako aj

o marení jej podnikania. Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu konkurznému vytkol, že nekoná vo veci samej a odvolateľovi bráni pred súdom procesne vystupovať. V ďalšom odvolateľ poukázal na čl. 1 a čl. 55 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a opätovne na už vyššie spomenuté rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2003, sp. zn. 3 Obo 27/2003, ktorým najvyšší súd zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2002, sp. zn. 27K 203/2002, o vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti D. a. s. Uznesenie najvyššieho súdu bolo krajskému súdu doručené 14. marca 2003 a dňom 31. marca 2003 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. V tejto súvislosti odvolateľ vyslovil svoje presvedčenie, že najneskôr v uvedený deň bolo potrebné vykonať opatrenia uvedené v ust. § 44 ods. 1 písm. a/, ods. 4 a § 45 ods. 1, ods. 14 ZKV, čo sa však nestalo. Odvolateľ vytkol krajskému súdu, ako aj správkyňi konkurznej podstaty, že sa venovali nedovoleným úvahám o tom, čo mal najvyšší súd svojím rozhodnutím na mysli a dospeli k hypotetickej úvahe, že pokiaľ najvyšší súd konanie v predmetnej veci nezastavil (hoci vtedajší zákon o konkurze a vyrovnaní mu takú povinnosť neukladal), tak mal na mysli ďalšie trvanie konkurzného konania. Z tohto dôvodu nezrušil funkciu správkyne konkurznej podstaty, čím vraj „založil“ jej právo, aby v zrušenom konkurze ďalej pokračovala. Odvolateľ krajskému súdu súčasne vytkol, že mu takto svojvoľne upravené uznesenie nedoručil, v dôsledku čoho mu odňal právo napadnúť ho odvolaním. Aby spoločnosť mohla pokračovať vo svojej podnikateľskej činnosti, predložila krajskému súdu alternatívny návrh na ukončenie stále trvajúceho konkurzu, ktorý však krajský súd odmietol. Odvolateľ vyslovil názor, že neobstojí tvrdenie konkurzného súdu v napadnutom rozhodnutí o tom, že dôvodom zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu je skutočnosť, že uznesením z 19. septembra 2008 a 1. októbra 2008 bolo vydané právoplatné rozvrhové uznesenie zo 16. apríla 2009, pretože toto nerieši spravodlivo výšku družstevného podielu, ani výšku novej hodnoty akcie, ktorá aktuálne členovi družstva, alebo akcionárovi spoločnosti patrí. V neposlednom rade odvolateľ považoval za dôležité poukázať na niektoré ďalšie skutočnosti, a to konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 27Cbr/61/2010 o zvolaní mimoriadneho valného zhromaždenia Spoločnosti pre podporu chudobných a chorých, vlastniacej 71,369% akcií spoločnosti D., a. s., na Zápisnicu z mimoriadneho zasadania Dozornej rady spoločnosti D., a. s., ako bezprostrednú reakciu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2003, personálne záležitosti menovanej spoločnosti, ako aj diskrimináciu osoby Ing. F. M., spoločnosti D., a. s. a jeho zamestnancov. S poukazom na všetky vyššie tvrdené skutočnosti odvolateľ navrhol, aby Krajský súd v Banskej Bystrici s poukazom na existenciu prekážky litispendencie, v rámci autoremedúry preskúmal všetky svoje rozhodnutia, ktoré

vydal v období od 21. februára 2003 až do dňa podania odvolania a vykonal ich nápravu zrušením a navrátením do pôvodného stavu. V prípade, ak by uvedené opatrenia nemohol krajský súd vykonať sám, odvolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vyslovil, že právoplatne skončené konkurzné konanie v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu, vydaného pod sp. zn. 3 Obo 27/2003, nenadobudlo účinky ďalšieho „pokračujúceho“ konania pre zákonnú prekážku „res iudicata“, a preto sú všetky naň nadväzujúce rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici vydané v tomto konaní „ex tunc“ neplatné. Rovnako Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, že pokiaľ sám nerozhodne o trovách odvolacieho konania, aby vec vrátil súdu prvého stupňa s vyslovením povinnosti rozhodnúť o jeho trovách v celkovej výške 64,41 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie úpadcu nie je dôvodné, a preto napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p.

Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že na majetok dlžníka – **D., a. s.** „v konkurze“, B., bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27K/203/2002 - 1991 zo dňa 8. januára 2004 vyhlásený konkurz v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. v znení zmien (ďalej ZKV). Toto uznesenie sa stalo právoplatným dňom 05. 02. 2004 a vykonateľným dňom 19. 02. 2004 (viď. č. 1. 1991). Konkurzný súd zistil, že boli splnené podmienky pre vyhlásenie konkurzu v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 ZKV. Účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňom vyvesenia uznesenia na úradnej tabuli súdu, týmto dňom sa dlžník stal úpadcom a oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prešli na správcu (§ 14 ods. 1 ZKV).

Správca konkurznej podstaty o speňažení majetku predložil konečnú správu spolu s vyúčtovaním svojej odmeny a výdavkov súdu (§ 29 ods. 1 ZKV) a konkurzný súd ju prejednal v súlade s ust. § 29 ods. 3 ZKV. Po právoplatnosti unesenia o schválení konečnej správy (uznesenie sp. zn 27K/203/2002 zo dňa 19. 09. 2008 v znení opravného uznesenia z 01.10.2008), súd vydal dňa 16. 04. 2009 v súlade s ust. § 30 ods. 1 ZKV rozvrhové uznesenie (právoplatné dňa 26. 05. 2009, č. 1. 7451), v ktorom sa rozhodlo o rozdelení výťažku podľa poradia stanoveného v § 32 ZKV.

Rozvrhové uznesenie je povinný splniť správca a po jeho splnení, čo musí preukázať správca, následne konkurzný súd zruší konkurz a zbaví správcu funkcie (§ 44 ods. 1 písm. b/ ZKV). V predmetnej konkurznej veci ešte nedošlo k uspokojeniu všetkých veriteľov podľa výrokovej časti rozvrhového uznesenia, čo vyplýva z písomného podania správkyni – JUDr. T. zo dňa 12. 01. 2011 (č. l. 8180) a priloženého zoznamu zatiaľ nevyplatených veriteľov úpadcu.

Splnenie všetkých podmienok na vyhlásenie konkurzu, t. j. existencia viacerých veriteľov, úpadok vo forme platobnej neschopnosti a existencia majetku na náhradu trov konania (§ 1 a 5 ZKV), súd skúma kedykoľvek v priebehu konania. V spornom prípade nenastali predpoklady pre zrušenie konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a/ ZKV, ako to správne konštatoval konkurzný súd a ani podľa § 44 ods. 1 písm. c/ ZKV.

Námietky odvolateľa nemajú právne opodstatnenie a v tomto záverečnom štádiu konkurzného konania sú irelevantné. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2003, sp. zn. 3 Obo 27/2003 (č. l. 188), bolo rozhodnutie súdu o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka – D., a. s., zrušené a vec bola tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie a prejednanie veci. Toto uznesenie netvorí prekážku rozhodnutej veci (res iudicata) v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p., pretože nespĺňa materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia, t. j. výrok nespôsobuje zásadnú záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia. Odvolací súd jednoznačne vyslovil právny názor, že je potrebné opätovne o uplatnenom práve – o návrhu veriteľov, ktorí si uplatnili právo proti dlžníkovi na vyhlásenie konkurzu po doplnení dokazovania a skúmania podmienok pre vyhlásenie konkurzu v zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom v rozhodnom období rozhodnúť.

Pri zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, koná ďalej vo veci prvostupňový súd. Konkurzný súd ako súd prvého stupňa bol viazaný rozhodnutím odvolacieho súdu v zmysle § 226 O. s. p. a pokračoval v konkurznom konaní v intenciách Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Stále sa jedná o ten istý predmet konania a to isté konkurzné konanie, a preto vydané uznesenie č. k. 27K/203/2002-1991 zo dňa 8. januára 2004 o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka D., a. s., nezakladá prekážku súdneho konania – litispendenciu v zmysle § 83 O. s. p.,

podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebehlo na súde iné konanie, ako to nesprávne uvádza úpadca v odvolaní.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 219 O. s. p. napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. januára 2012

JUDr. Alena Priecelová, v . r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová